

Arrest

nr. 274 655 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 maart 2022. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer X

Op 15 februari 2022 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 maart 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: R. (...), J. (...) S. (...)

Geboortedatum: (...) 1950

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de hoorplicht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

Het bevel steunt op artikel 7, eerste alinea, 1° Vreemdelingenwet.

Dit artikel stelt dat een bevel ‘kan’ gegeven worden wanneer betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De toepassing van artikel 2 is niet onderzocht.

Er is op het ogenblik van de beslissing geen onderzoek geschied naar het paspoort van verzoeker en de eventuele aanwezigheid van een geldig visum.

Dergelijke beslissing kan niet genomen worden zonder onderzoek op het ogenblik dat de beslissing genomen wordt. De beslissing kan niet steunen op veronderstellingen.

De motiveringsplicht en artikel 7, eerste alinea, 1° vreemdelingenwet zijn geschonden.

Tweede onderdeel,

1.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.

Alleszins wordt er niet gemotiveerd in het bevel over de toepassing van artikel 3 en 8 EVRM.

Verzoeker heeft, zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt, een privé- en familiaal leven in België.

In het bevel is geen rekening gehouden met het gezinsleven. Het is niet onderzocht en evenmin is er een motief hierover opgenomen in de beslissing.

Verzoeker woont samen met een Belgische vrouw, wat niet betwist is en blijkt uit de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in het bevel. In het bevel is evenmin enige vermelding of overweging met betrekking tot het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Het hoorrecht werd geschonden. Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Minstens is er een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet in samenlezing met het hoorrecht en met artikel 3 en 8 EVRM.

Minstens is de beslissing onzorgvuldig daar met geen enkel element van privéleven of lang verblijf rekening is gehouden.

2.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is. Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843

Verzoeker sluit zich aan en herneemt de inhoud van deze arresten. Zij zijn in casu van toepassing.

Als verzoeker gehoord zou geweest zijn had hij kunnen wijzen op zijn privé- en gezinsleven, en dit had tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven. Hij had gewezen op zijn samenwoning gedurende reeds enkele jaren met zijn Belgische partner mevrouw M. (...) L. (...)."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele manier uiteenzet op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker aldus de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

In het eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn paspoort, noch de eventuele aanwezigheid van een geldig visum werd onderzocht.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. “

Verzoeker beweert dat zijn paspoort niet werd nagekeken en dat dus niet werd onderzocht of hij in het bezit is van een visum. Verzoeker staat deze loutere bewering echter op geen enkele wijze. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in het bezit was van een geldig visum op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker legt ook nu geen kopie voor van zijn paspoort waaruit een geldig visum zou blijken.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat dit motief steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het kader van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in samenlezing met het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van

Unierecht is (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87). Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker meent dat indien hij zou zijn gehoord, hij had kunnen wijzen op zijn privé- en gezinsleven in België. Hij had kunnen wijzen op zijn samenwonen gedurende reeds enkele jaren met een Belgische onderdaan. Volgens verzoeker had dit tot een andersluidende beslissing aanleiding kunnen geven.

In dit opzicht merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker op 17 januari 2022 een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is op 15 februari 2022 ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris, zijnde op dezelfde dag als waarop de bestreden beslissing is genomen. Verzoeker betoogt thans dat hij niet werd gehoord en derhalve niet de kans heeft gekregen om op bepaalde elementen te wijzen. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd nu hij uitdrukkelijk de kans heeft gekregen om de nodige en/of naar zijn mening nuttige informatie bij te brengen in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Daarenboven dringt de vaststelling zich op dat er zich in het administratief dossier een evaluatienota in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevindt, waarin wordt gemotiveerd als volgt:

“Gezins- en familielevens: Betrokkene woont in bij zijn Belgische partner. Het is inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Betrokkene toont op generlei wijze aan waarom zijn partner in de volstreckte onmogelijkheid zou zijn samen met hem een gezinsleven in het land van herkomst uit te bouwen. Gewone sociale relaties wallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Hoger belang van het kind/ Betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 15.02.2022).”

Eenzijds heeft de gemachtigde aldus uitdrukkelijk rekening gehouden met de elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van dit artikel dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familielevens en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

Het volstaat dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familielevens, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren, zodat een schending van deze bepaling *in casu* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Anderzijds blijkt hieruit dat de gemachtigde op de hoogte was van en expliciet rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker samenwoont met een Belgische onderdaan. Verzoekers betoog is aldus niet dienstig waar hij poneert dat dergelijke informatie tot een andersluidende beslissing zou hebben kunnen leiden, nu verweerder hiervan reeds op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker overtuigt door de aangebrachte – algemene – elementen aldus niet dat een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van het bestreden bevel had kunnen leiden. Zodoende wordt een schending van artikel 41 van het Handvest en van de hoorplicht niet aangetoond.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Nu verweerder uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezins- en familielevens, en verzoeker door middel van zijn betoog niet aannemelijk maakt dat deze beoordeling kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden weerhouden.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd naar zijn feitelijke situatie of dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN